

BARTOLOMĚJ

FARNÍ
ČASOPIS

DOPORUČENÁ
CENA: 10 Kč

6/2018

Seznam rubrik:

Úvodní zdravice	2
Bylo, nebylo	3
Hozená rukavice	8
Modlitba měsíce	12
Slovo kněze	13
Kulturní okénko	15

Úvodní zdravice

Vážení čtenáři,

zkraje připomínám zapomnětlivcům, popř. těm, kteří náhodou o této kauze neslyšeli, že je stále možné podepisovat petici proti hře „Vaše násilí a naše násilí“, která zásadním způsobem porušuje Zákon a dobré mravy a podněcuje k nenávisti vůči nám křesťanům. Petice je k dohledání na www.petice24.com*

S radostí Vám oznamuji, že jsem z Františka Čecha konečně vymámil článek o jeho pobytu v Římě (upřímně, najednou to tak vyplynulo úplně samo), takže si ho můžete přečíst hned na následující straně, propojený s jeho dojmy z repatriace kardinála B.

K tomuto měsíci jsme měli i redaktora na biskupském svěcení. Dočíst se můžete i o činnosti Dvouleté katolické střední školy. Zvláště se hodí upozornit ty, kteří čtou pomalu a Bartoloměj často dočtou až za několik týdnů – pokud mezi ně patříte, podívejte se nejprve na Hozenou rukavici, jelikož červnové akce začínají hned od začátku měsíce, tak abyste někam nešli s křížkem po funuse (ačkoliv uznávám, že je lepší někam přijít s křížem než bez něj).

A co kromě toho budeme v červnu dělat? No, jak se podle dalších rubrik zdá, asi se budeme modlit za skauty a pak si pustíme film. Nebo si o tom aspoň přečteme.

Požehnaný červen!

D. V. Spudil | - U U |

* Domnívám se, že ačkoli přílišné veřejné agitování a politika do církevního měsíčníku nepatří, v případě vážného ohrožení demokracie, svobody a vůbec mravnosti je nezbytné, aby člověk nemlčel a všemi svými prostředky na takové ohrožení upozorňoval. Ze stejného důvodu jsem v minulém čísle napsal to, co jsem napsal. Pochopitelně – pro ty, které to ještě zajímá – se ozvaly hlasy proti. Touto cestou chci nabídnout protistraně, která doručila „dopis redakční radě“, že tento dopis v příštím čísle v přesném znění a bez editorských i korektorských zásahů zveřejníme, pokud si to budou přát.

Bylo, nebylo

Jeden za všechny

Celé tři roky, po které trvají má studia zde v Římě, mě Dominik Spudil prosí o článek do farního časopisu. Jenže o čem psát? Že se tu vlastně žije životem takřka stejným, jako kdekoliv jinde, snad až na pár místních zvláštností jako jsou bláznivé sirény sanitek, nebo občasné zemětřesení? Inu přeci jen se na pana redaktora i na vás, ctěné čtenáře, usmálo štěstí, a to díky posledním dvou měsícům, které byly na nejrůznější akce opravdu bohaté.

Letos o Velikonocích jsme (my, bohoslovci z Nepomucena) dostali příležitost ministrovat při papežské liturgii během velikonoční vigílie. A protože to byla již druhá příležitost podílet se takto blízko papeži na bohoslužbě ve Vatikánu, dovolím si shrnout pár postřehů, které jsem si z obou mší odnesl.

Díky stejnému obřadu a stejné knize, podle které se jeho průběh odvíjí, je zvláštností vlastně jen prostor a také lidé, kteří se na bohoslužbě podílí. A tak jsou obřady vlastně stejné u svatého Petra, jako u svatého Bartoloměje. Zároveň jsou ale dost rozdílné. Nechci se tady moc zabývat výčtem rozdílností, byl by to příliš dlouhý seznam. Takže jen namátkou:

Každou papežskou liturgii připravuje tým ceremoniářů, pod vedením Maestra Guida Mariniho. Kněze, který je odborníkem na liturgii nejen teoretickým, ale také praktickým. Každý úsek bohoslužby má na starosti jeden z jeho pomocníků, kteří s ministranty, ale i např. s lektory, danou část projdou a nacvičí, takže se při samotné mši nemusíte tolik soustředit kam přesně jít, protože už cestu znáte.

Samozřejmě že dalším rozdílem je např. velikost vatikánské basiliky (byť Bartoloměj také nepatří k malým kostelíkům). Musíte si tedy dobře rozmyslet kdy vyrazit, abyste na místo určení včas došli. A zároveň se nikam příliš nespěchá, takže vše je neseno harmonií pohybu a klidu. Ten občas narušují snímkučtiví účastníci bohoslužeb / turisté, kteří prostě potřebují ulovit, byť rozmazaný, ale svůj obrázek papeže.

A teď k těm podstatným dojmům.

Soustředěnost Svatého otce na posvátné dění podepřená kvalitní hudbou a dynamikou bohoslužby. Je to zajímavé, jak nás všechny dokázala

strhnout, takže když jsme po necelých dvou a půl hodinách odcházeli v závěrečném průvodu, říkali jsme si skoro všichni: to uteklo tak nějak rychle. Svátý otec je opravdu vysoce soustředěný na průběh liturgie a vlastně až na pár okamžiků, které jsou ze své podstaty interaktivní (jako kázání, udělování svátostí, přebírání darů), jako by byl ponořen do trochu jiné dimenze.

Tento fakt mě přivedl ke zkoumání svého prožívání bohoslužby. Mohlo by se zdát, že být soustředěný uprostřed svatopetrské basiliky, když zní zpěvy papežské scholy je vlastně snadné. Nebudu zastírat, že se to v jiných kostelech za rachotu dětských hraček a sípavých varhan může dařit trochu méně. Co s tím? Pokusím se podělit o jednu svou zkušenost. Před pár lety se mi do rukou dostala knížka s jednoduchým názvem Modlitba chudého z pera francouzského karmelitána otce Pier-Marie de la Croix. Díky této útlé knížce jsem znovu objevil velký poklad křesťanské modlitební tradice: střečné modlitby. Mohou mít podobu jednoduchých zvolání, která si vymyslíme sami (např. naše oblíbená věta z Písma, oslovení Hospodina), nebo můžeme použít třeba tzv. Ježíšovu modlitbu (Pane Ježíši Kriste, synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným). A vlastně i růženec by se dal zařadit do této kategorie. Výhodou takovýchto zvolání je: mohu je používat opravdu kdykoliv a kdekoliv a nemusím se na ně nijak duchovně připravovat, usebrat se. Právě naopak díky nim se já sám několikrát za den otáčím směrem k Bohu, posiluji své spojení s ním. A když pak přicházím do chrámu, vstupuji do modlitby rozjímání, už vlastně mám všechny své radosti i starosti tak trochu uspořádané.

Druhou významnou událostí pak byl návrat ostatků pana kardinála Berana z Říma. O převozu ostatků pana kardinála Berana se mluvilo již dlouho, a tak když padlo konečné rozhodnutí, nebyla to pro mě zpráva bombasticky nová, spíše jsem ji přijal s klidem. Osoba a osudy pana kardinála můj život do té doby potkávaly spíše náhodou a letmo. Ve vyprávění paní vrátné ze semináře v Praze, která si jej pamatovala, když chodil kolem jejich domu do katedrály, během hodiny církevních dějin. Po mém přesunu na studia do Říma jeho postava nabyla trochu více konkrétních rysů nejen díky občasným návštěvám hrobu v kryptě sv. Petra, ale hlavně díky jeho usměvavému obrazu v tzv. Beranově kapli, která se mi stala oblíbeným místem modlitby.

Během příprav na blížící se slavnost a doprovodné akce pak byl nějaký hlubší význam překryt ryze praktickými starostmi: kdo bude vypomáhat v

kuchyni a kdo při recepci, kolik bude třeba přinést židlí. Zřejmě nejvíce pozornosti jsem pak jakožto jeden z bohoslovců-nosičů věnoval návčiku manipulace s rakví, protože jsem se s takovouto činností doposud nepotkal.

Nastaly ony slavnostní dny, a přestože jsem mohl vyslechnout několik zajímavých projevů o životě a významu pana kardinála, nedotkl se žádný z nich nějak hlouběji mého nitra.

Věci se začaly hýbat až po příletu do Čech. Možná že zapůsobilo jakési kouzlo domova umocněné víceméně náhodnými setkáními: mohl jsem se pozdravit s majiteli pohřebního auta, kteří pochází z mého rodného Kolína. Radostné shledání se spolubratry bohoslovci z pražského semináře či s rodinou mého strýce. Tedy věci veskrze lidské, žádná mystická vytržení, hluboké prožitky.

Podobně tomu bylo i v rodné farnosti, kde jsem se mohl zastavit právě na tzv. Neděli Dobrého pastýře, kdy se v modlitbách zvláště myslí na biskupy, kněze i bohoslovce. Během zastavení se na farní kávě po mši svaté se mě mnozí ptali na mé pocity a já jsem jim odpovídal: „Ještě mi to vlastně ani všechno nedošlo. Jediné, co se mi honilo hlavou, byly povely pro udržení správného kroku, které ke mně doléhaly od našeho ‚velícího bohoslovce‘ z druhé strany rakve.“

Až příprava na sepsání těchto řádků se pro mě stala příležitostí k reflexi. A po více jak třech týdnech se začaly objevovat zajímavé souvislosti.

Tak jako byl sám pan kardinál hluboce lidským a díky tomu bylo jeho svědectví o Hospodinu důvěryhodné, mohl jsem i já, díky radosti z lidských setkání, opět více a na vlastní kůži zažít dobrotu Boží. Během příprav i akce samotné, jsme toho v relativně malém počtu obyvatel komunit Nepomucena museli mnoho stihnout. A jak tomu bývá, posílila se díky tomu i naše schopnost spolupráce, vědomí síly společenství lidského obecně, ale možná že více než kdy jindy vědomí společenství mezi bohoslovci, které se dříve či později přetaví ve společenství kněží pracujících pro spásu celého světa.

Jako poslední mi na mysli vyvstala myšlenka z rozhovoru s jedním spolubratrem, když jsme se bavili o tom, zda je česká církev připravena a schopna uspořádat světové dny mladých. Shodli jsme se na tom, že po takřka třiceti letech od znovunabytí svobody je třeba, abychom jako církevní společenství opustili roli těch, kterým bylo ubližováno, a proto to či ono nezvládají a nedokáží, a abychom se, při vědomí vlastních chyb i obdarování,

kterých nemáme málo, nebáli být aktivními a plnohodnotnými členy celosvětového církevního společenství.

V tomto horizontu mě nakonec asi ani nebude vadit ztráta prestižního místa v srdci církve, jak o přesunu ostatků někteří hovořili. Jakkoliv to bylo místo významné, jakkoliv je kardinál Beran velikánem nejen pro nás, ale i pro celou církev, dovolím si, při vší úctě k němu a dalším mučedníkům obou totalit, přát, aby se nám ono prázdné místo v kapli pod sv. Petrem stalo pobídkou právě k dospělosti ve víře. Abychom stejně jako jiní během vzpomínání a obdivování velikých svědků minulosti, nezapomněli, že nyní je řada na nás.

František Čech

Mons. Zdenek Wasserbauer biskupem

Nikdo by si nebyl ani nikdy pomyslel v den 24. 3. 2016, kdy byl otec Zdenek při Missa Chrismatis jmenován generálním vikářem, bude to on, kdo za dva roky bude svěcen na biskupa. A přece tento okamžik nadešel, stalo se tak dne 19. 5. 2018, hlavním světitelem byl pan kardinál Dominik Duka, spolusvětiteli pak biskup brněnský, Vojtěch Cikrle, a biskup královéhradecký, Jan Vokál.

Sluší se představit biskupa svěceného. Zdenek Wasserbauer se narodil 15. 6. 1966 v Novém Městě na Moravě, mládí prožil ve vesnici s poetickým názvem Sázava, na hranicích Čech a Moravy. Studoval na gymnáziu ve Žďáru nad Sázavou, vysokou školou mu byla VŠ zemědělská v Praze – Suchbátka, po vojenské službě započal svá studia na Katolické teologické fakultě v Praze – Dejvicích. Po roce byl na pokyn kardinála Tomáška poslán k dalšímu studiu do Říma, po návratu z Říma byl dne 30. 9. 1996 již kardinálem Vlkem vysvěcen na kněze. Následně působil jako farní vikář na Praze 4 v michelské a lhotecké farnosti, od roku 1998 je opět mimo republiku, studuje na Papežském institutu Teresianum v oboru spirituální teologie. Po návratu do Čech (čtenář si jistě povšimne, že se jednalo o dvojí návrat, jistě nikoliv nepodobný životní cestě sv. biskupa Vojtěcha) působí jako spirituál pražského kněžského semináře, vede mladé bohoslovce, s nimiž navazuje mnohá přátelství. K 1. říjnu 2010 je však z této funkce uvolněn a záhy jmenován farářem u Nejsvětějšího Srdce Páně (Plečnickův kostel) na pražských Vinohradech. Přes kanovnictví staroboleslavské kapituly a vikářství III. pražského vikariátu, byl v roce 2015

jmenován ředitelem kurie pražského arcibiskupství, po uvolnění z funkce kanovníka ve Staré Boleslavi byl instalován do stejné funkce, ale u metropolitní kapituly u sv. Víta. Generální vikariát (kde je odvážným následovníkem sv. Jana Nepomuckého) již byl zmíněn, v této funkci otce Zdenka zastihuje zpráva, že jej dne 23. 1. 2018 papež František jmenuje biskupem.

Naše zpráva by nebyla úplná, pokud by nebylo uvedeno, že otec Zdenek se stal titulárním biskupem (to je nutnost u každého biskupa – i pomocného – mít svěřenu historicky vymezenou diecézi) v Butrintu. Jedná se o dávné biskupství na jihu dnešní Albánie při hranici s Řeckem, biskupství bylo zřízeno ještě za římské říše.

Otec Zdenek měl v průběhu mše několik promluv, všechny byly velmi zajímavé a v některých ohledech i zábavné, mne však zaujala ta část, kdy přišlo na gratulace a dva z lidu předali otci dar a namísto košatě proneseného přání se začali modlit Zdravas, což mělo za následek, že neplánovaně zvedli všechny zasvěcené osoby v presbytáři i nás v lodi. Otec Zdenek pak všem poželhal, když prošel mezi lidem po celé katedrále.

Jako amatérskému heraldikovi se mi líbí i biskupský znak otce Zdenka, na štítě černý kříž, který prozařují zlaté paprsky vzkříšení, z červeného srdce uprostřed se rozlévají čtyři červené plameny. Heslo, vepsané pod znak – Oratio, Verbum, Ardor, vyjadřuje povahu pana biskupa – se zápallem v srdci vyznávat svoji víru a se stejnou horlivostí hlásat boží slovo.

Tomáš Těmín

Puntíky v kolínském Dvouletém katolickém střední škole

Letošní jubilejní 10. ročník soutěže v praktických dovednostech se konal pod názvem Puntíky v akci. V puntikovaném duchu se nesl celý jeho obsah. Žáci a žákyně ze všech tří katolických škol (Dvouleté katolické střední školy), již tradičně soutěžili v oblastech přípravy studené kuchyně, stolničení a tvořivosti i šití.

Letos měli za úkol připravit slané občerstvení, které čítalo jednohubky, plněná vajíčka a pečený slaný závin, na místo dezertu nepečené sladké kuličky, které zdobili jahodami a lentilkami. Ve výtvarné části soutěže na ně čekal úkol co nejlépe ozdobit látkovou tašku, a samozřejmě, jak jinak než s využitím puntíků. Třetím úkolem bylo ušít puntikovaný hřejivý polštářek

s pohankovými slupkami. Nakonec žáci chystali slavnostní tabuli, kam naaranžovali nejen všechny dobroty, ale také výrobky, které vytvořili.

Nad správným průběhem bděla jako každý rok nezávislá tříčlenná porota, kterou letos představovala Mgr. Ivana Erbenová z výtvarného oboru ZUŠ Kolín, Bc. Romana Zálabáková, ředitelka MŠ Klubíčko Kolín a Mgr. Lenka Jankulíková, dřívější pedagožka naší školy a nyní odborná pracovnice Rané péče Oblastní Charty v Kutné Hoře.

Celá soutěž se jako každý rok nesla v přívětivém a kamarádském duchu, žáci dokázali, že spolupracovat s ostatními lze i přes nejrůznější rozdíly a společné výsledné dílo pak stojí za to.

Za možnost připravit tuto záslužnou akci děkujeme všem našim sponzorům a podporovatelům, kterým není lhostejný osud našich žáků a pro které je taková zkušenost cenným vkladem do jejich budoucího života, protože jim umožňuje zažít nejen úspěch, ale i radost ze společného díla.

*Za Dvouletou katolickou střední školu
Mgr. Patricie Koubská, vedoucí soutěže
Mgr. Libuše Kubíčková, ředitelka školy*

Hozená rukavice

Kalendář akcí na červen 2018

3. června 2018 – První svaté přijímání dětí a slavení Božího Těla. Mše svatá začíná **10:00 v kostele sv. Bartoloměje**.

9.6. v 20:00 hod. Nocturno v kostele sv. Bartoloměje (Kmočův Kolín)

10. 6. doprovodí mši od půl desáté na Zálabí schola pod vedením Pavla Tomšů.

14. června (čt) nás navštíví Lucie Trmíková, Jan Nebeský a kol. se svou připomínkou velikána české literatury i výtvarného umění Bohuslava Reynka v představení **Reynek: Slova a obrazy z Petrkova**. Více informací vizte níže na plakátku.

16. červen 2018 – Pouť seniorů, nemocných a těch, co pečují o nemocné **na Svatou Horu**. Odjezd v 7:00 od kostela Nejsv. Trojice.

Prosíme všechny, kteří mají informaci o konání nějaké akce, na níž se může podílet naše farnost, aby kontaktovali kteréhokoli pravidelného přispěvatele farního časopisu Bartoloměj, kteréhokoli našeho kněze, nebo přímo redakční e-mail farninoviny.kolin@gmail.com.

24. 6. Schůze redakce farního časopisu Bartoloměj.

27.6. Otevřená ulice Na Vinici – s možností veřejné debaty o možné křížové cestě. Začátek v 17:00.

Pozdější akce:

8. 9. se koná jáhenské svěcení našeho spolufarníka Františka Čecha. Jako každá povolání osoba potřebuje duchovní podporu, proto na něj zvláště v této době vzpomínejme ve svých modlitbách.

Církevní společenství u kostela sv. Vavřince si Vás dovoluje pozvat na tradiční velimskou pouť dne **11. 8. 2018**. Program začne okolo **15. hodiny** a bude se sestávat z koncertu skotské dudácké hudby v podání Bohemian Pipe Band, následuje hra a dílničky pro děti a dospívající. Večer zábava pro dospělé s možností občerstvení.

Ejhle, člověk

Ve čtvrtek 7. června 2018 od 18:00 proběhne v Komunitním centru sv. Bartoloměje v Kolíně vernisáž uměleckých výtvarných děl zásmuckých tvůrčích dílen při zapsaném spolku Klášter Zásmuky.

Spolek dlouhodobě přispívá k obnově bývalého františkánského kláštera v Zásmukách. O areál se v současnosti starají dobrovolníci z řad farníků, příznivci z uměleckých a skautských kruhů a další dobrodinci. Objekt je po celý rok využíván především pro umělecké, společenské a vzdělávací akce.

Aktuálně v zásmuckém klášteře však probíhá stavební rekonstrukce.

Nápad přemístit letošní výstavu do blízkého Kolína je snahou o rozšíření povědomí o této barokní dominantě Středočeského kraje a téma Ejhle, člověk poukazuje na obyčejné kroky jednotlivců, které spojuje vidina funkčního kláštera, i když v rozšířeném smyslu a kontextu, než pro jaký byl původně budován.

Členové spolku Klášter Zásmyky vychází z povědomí, že spiritualita františkánů spočívá ve snaze zachovávat jednoduchost a chudobu. Františkáni byli pro svou prostotu a blízkost obyčejným lidem řádem velmi oblíbeným. U mládeže například prý i proto, že mohli oddávat snoubence bez souhlasu rodičů. Františkánům mimo jiné vděčíme za vznik a rozšíření zvyku stavět křížové cesty, na Vánoce jesličky a Boží hrob na Velikonoce.

Umění a schopnost z jednoduchých prostředků vytvořit bytelný základ je filozofii spolku velmi blízký, a proto spolupracuje kromě skautů s pedagogy, studenty a žáky škol různých zaměření.

Zveme vás na
vernisáž
7. června
2018 od 18:00
v Komunitním
centru u
sv. Bartoloměje v
Kolíně.

Vystavuje ZUŠ
Kolín, ZUŠ
Sedlčany,
Gymnázium Petra
Bezruče Prýdek -
Místeck, Katedra
výtvarné výchovy
PF JU
České Budějovice.

**Ejhle,
člověk**

ZÁSMUCKÉ
TVŮRČÍ DÍLNY

Spolek je podporován Arcibiskupstvím Praha a městem Zásmyky.

Ve čtvrtek 7. června 2018 v 18:00 se členové spolku těší na viděnou v Komunitním centru sv. Bartoloměje v Kolíně.

Vernisáž hudebně doprovodí Swingové duo manželů Šafrových a slovem Aleš Roleček. * Program vernisáže bude 70 minut.

Klášter Zásmyky, z. s.

* Jakub Šafr: Jazzový a swingový klavírista, aranžér, skladatel, pedagog Pražské konzervatoře.

Aleš Roleček: Pedagog, spisovatel, novinář a znalec filosofie a umění.

**Lucie Trmíková, Jan Nebeský a kol.
REYNEK / SLOVA A OBRAZY Z PETRKOVA**

„Setkání s básněmi a grafikami Bohuslava Reynka, hudbou Martina Dohnala a fotografiemi Bohdana Holomíčka. Svědectví o dialogu duše s Bohem, který je někdy tak nesnesitelně daleko a někdy tak děsivě blízko...“

Inscenační tým:

Tato literárně hudební a obrazová performance vznikla z čistého přátelství. Bohdan Holomíček, dokumentární fotograf, věrně zachycoval chvíle v Petrkově při svých návštěvách. Všechny portréty i grafiky při představení jsou zachycené jeho okem.

Lucie Trmíková – herečka a scénáristka byla taktéž vítaným hostem v Petrkově společně se svým manželem Janem Nebeským. Otevírá Reynkův svět slovem a písněmi.

Martin Dohnal – herec, dramaturg a především geniální hudebník – se stará o klavírní doprovod s dramatickou esencí.

14. června 2018 v 19:00 v Komunitním centru u sv. Bartoloměje
Doporučené vstupné 100,-Kč

Modlitba měsíce

Celý křesťanský skautský svět si připomíná v dubnu svátek svatého Jiří. Také skauti z 84. oddílu se připojili svojí modlitbou ke svému patronovi, aby prosil u Boha za dary, které ke své skautské službě potřebují. Skauti jsou často označováni za „rytíře moderní doby“, bojovníky proti všem špatnostem ve svém okolí. Tak jako ve všem lidském konání se ne vždy daří, skauti podléhají též všemožným nedobrým pokušením a proto přišli 22. dubna na nedělní mši svatou do kostela Sv. Víta na Zálabí, aby za všechny skautky a skauty vyjádřili svoje prosby.

Jan Hora

Modlitba skautů ke sv. Jiří

Modleme se:

Patrone náš, svatý Jiří, za svůj život jsi poznal, že služba druhým může být těžká.

A i přes všechny obtíže jsi vytrval ve své věrnosti Bohu až do smrti.

I my často upadáme do pokušení a ne vždy jednáme čestně, v souladu se svým svědomím, skautským Slibem a Zákonem.

Vypros nám statečnost, kterou potřebujeme k tomu, abychom svoji sílu a svoje schopnosti využívali ku prospěchu našich bližních.

A i když nás všední starosti a shon vzdalují od našich povinností, dej, ať na Tvou přímluvu vždy nalezneme pomoc k návratu na správnou cestu.

Vyprošuj také našim šestníkům, rádcům a vůdcům trpělivost, moudrost a pokoru. Aby nám šli příkladem a měli pochopení pro naše slabosti.

Skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Za doručení modlitby děkujeme Janu Horovi

Slovo kněze

Vlídnost, spravedlnost, pokora

Konal se koncert. Flétnista měl jít do krovu koncertní síně a v jisté chvíli, v přesně určeném čase zahrát jakoby z nebe svoji část. Vylezl někam nad balkóny konc. síně, a i když ho dirigent nemohl vidět, zahrál svoji část přesně jak měl, hlas flétny se nesl sálem a všichni byli nadšeni až najednou bylo slyšet tupý zvuk, zavítí flétny a nastalo ticho. Po koncertu se sbormistr

ptal, co se stalo. Flétnista se bránil, že začal přesně, jak měl, až najednou k němu přiletěl velký chlap z bezpečnostní služby, shodil ho, vytrhl mu flétnu a zakřičel na něj: „Co tu děláš, blázne, nevidíš, že tu běží koncert?“

Někdy můžeme mít i my ten dojem, že děláme všechno, jak nejlépe umíme a přece se život otočí úplně opačným směrem, jak u toho flétnisty.

Ježíš nás učí několika základním postojům pro život. Vzpomenu tři: **laskavost, spravedlnost a pokora.**

Laskavost je základním postojem, který spojuje nás lidi. Dělej druhému to, co si přeješ, aby dělal tobě. To je zlaté pravidlo. V jistém smyslu je předpokladem naší víry. Náboženství začíná právě v tomto bodu. Naší laskavosti neklade Bible žádné meze. Dokonce nás vybízí, abychom byli laskaví k těm, kteří nejsou laskaví k nám. „Milujte své nepřátele a ty, kteří vás nenávidí.“

Laskavost je jedním z nejzákladnějších požadavků pro následovníky Ježíše Krista.

Naše laskavost se někdy potkává s nepřijetím a neochotou. To je v pořádku. Jsme následovníky Ježíše Krista.

Představte si, že byste dostali 100 korun za každé laskavé slovo anebo skutek a museli byste zaplatit 50 korun za každé nelaskavé slovo anebo skutek. Jaký by byl váš účet? Byli byste bohatí anebo chudí?

Máme se zasazovat také za spravedlnost. **Spravedlnost** je o hodně širší a komplikovanější koncept než laskavost. Můžeme prokázat laskavost tím, že dáme na vánoce sirotkům dárky. Laskavost je individuální akt. Vidím, jak milosrdný Samaritán, člověka, který potřebuje moji pomoc a já se mu ji snažím poskytnout. Spravedlnost znamená, že učedník Ježíše Krista se zasazuje se zápallem za to, aby každý člověk na této zemi měl šanci žít život zdravý, naplněný a šťastný.

Charles Dickens před 200 lety psal příběhy o situaci chudých dětí. Dvanáctiletí kluci pracovali v uhelných dolech, v nebezpečných podmínkách, byli málo placeni. To se běžně očekávalo od kluka z chudé anglické rodiny. Církev se snažila být laskavá k těmto klukům. Dávala jim dárky na vánoce. Rodinám byla prokazovaná charitativní pomoc, někdy dostali na nedělní oběd krocana. Církev se modlila za rodiny a kluky, kteří pracovali v dolech.

Jednoho dne však jeden rozhodný vůdce prosadil zákon, který zakazoval dětskou práci. Zákon dokonce přikazoval, že kluci měli povinnost zasednout do školních lavic místo práce v uhelných dolech.

Kráčēt v pokoře s naším Bohem. Ježíš blahoslaví tiché, protože oni dostanou zemi za dědictví (Mt 5,5).

Ježíš nemluví o pokoře nesmělé sivé myši, o osobě, která je spokojená s tím, že slouží druhým jako hadr na očištění bot. Spíše mluví o osobě, která je odhodlaná sloužit Bohu a jiným lidem způsobem, že má na lidi kolem sebe ohromný vliv.

Osel a vůl:

Osla a vola svázali na farmě spolu a vypustili do pouště. Vůl tahal osla, dělal všechno proto, aby se ho zbavil a osel pokorně šel za ním. Ztratili se na horizontu. Byli pryč několik dnů. Až se znovu ukázali. Tentokrát šel osel napřed a vůl pokorně za ním. Zřejmě se časem unavil od toho všeho trhání se a snahy odpoutat se od osla. Teď se z pokorného osla stal vůdce.

Malý osel se mohl zdát být pokorným a tichým, ale jeho vytrvalost ho dovedla k tomu, že se stal vůdcem a pánem velkého vola.

Tichost a pokora znamenají, že člověk svůj život odevzdává totálně Bohu a je odhodlaný vidět, jak se Boží království v tomto světě naplňuje, uskutečňuje. Tento způsob tichosti a pokory vede k ohromné síle a efektivitě života.

Co tady vlastně děláme? Co od nás Bůh žádá. Spravedlivost, laskavost a pokoru.

Ján Halama SVD, farář

Kulturní okénko

Zmenšování

K tomuto filmu jsem přistupoval jako k oddechové sci-fi. Hodnocení na csfd.cz je poměrně nízké a také Matt Damon nepatří k mým oblíbeným hercům. Scénárista a režisér Alexander Payne byl pro mne také zcela neznámý. O to víc jsem byl překvapený z děje.

Film se překvapivě začne zabývat sociálními a ekonomickými důsledky zmenšování. Jako bychom se podívali na problémy, kterými současná civilizace trpí pěkně zblízka lupou. Chudoba, nesvoboda a celkově bída lidí, kteří žijí daleko, se k divákovi přiblíží mnohem osobnějším formou.

Jakoby celé zmenšování bylo vlastně metaforou – až když jsme schopni zmenšit své ego, můžeme začít skutečně žít.

Tomáš Hladík

Titulní strana: Sv. Petr a Pavel – italská škola

Redakční rada: Dominik Spudil (editor), Tomáš Hladík (grafik), P. Ján Halama, Lucie Růžková (Charita), Tomáš Těmín (Velim), Josef Sixta (Veltruby)

e-mail: farninoviny.kolin@gmail.com

Farnost: www.farnostkolin.cz www.farnostkolin.rajce.idnes.cz
[facebook.com/farnostkolin](https://www.facebook.com/farnostkolin)

P. Ján Halama tel.: 604 294 247 e-mail: farnost-kolin@volny.cz